

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж 1 1120/23
10.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Растка Поповића, председника већа, Марка Јоцића и Душанке Ђорђевић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Мирјане Новић, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 4 у вези са ставом и тачка 6 тачка 1 у вези са чланом 61 Кривичног законика и др, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Татјане Мирковић, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду К.бр.2271/21 од 13.04.2023. године, у седници већа одржаној у одсуству јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду дана 21.12.2023. године а након већања и гласања дана 10.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

Делимично се усваја жалба јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду, па се **ПРЕИНАЧАВА** пресуда Првог основног суда у Београду К.бр.2271/21 од 13.04.2023. године, само у делу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Београду применом одредби члана 4, 42, 45, 54 и 63 Кривичног законика, окривљеном АА, претходно утврђује казну затвора у трајању од 3 (три) године, за продужено кривично дело тешка крађа из члана 204 став 4 у вези са ставом 1 тачка 6 у вези са чланом 61 Кривичног законика, за које дело је оглашен првостепеном пресудом кривим и казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци за продужено кривично дело лажно представљање из члана 329 став 1 у вези са чланом 61 Кривичног законика, па га **ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци** у коју казну ће му се урачунати време проведено у притвору од 30.09.2021. године до 13.04.2023. године, док се жалба јавног тужиоца у преосталом делу и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Татјане Мирковић **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 4 у вези са ставом 1 тачка 6 у вези са чланом 61 Кривичног законика у стицају са продуженим кривичним делом лажно представљање из члана 329 став 1 у вези са чланом 61 Кривичног законика, па је суд претходно окривљеном утврдио појединачне казне затвора и то казну затвора у трајању од две године и два месеца за кривично дело из члана 204 став 4 у вези са ставом 1 тачка 6 у вези са чланом 61 Кривичног законика и казну затвора у трајању до шест месеци за кривично дело из члана 329 став 1 у вези са чланом 61 Кривичног законика, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 30.09.2021. године до 13.04.2023. године. На основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП досуђени су делимично имовинско-правни захтев оштећеном ББ па је обавезан окривљени АА да оштећеном исплати износ од 2.152.836,06 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде, док се за остали део имовинско-правног захтева оштећени упућује да га оствари у парничном поступку. На основу одредбе члана 264 став 1 у вези са чланом 262 став 1 и 2 ЗКП окривљени АА обавезан је да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем по прибављању потребних података, као и паушални износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- јавни тужилац Првог основног јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду уважи жалбу, преиначи пресуду и окривљеном претходно утврди казне затвора у дужем временском трајању и осуди га на јединствену казну затвора у трајању од најмање четири године;

- бранилац окривљеног АА, адвокат Татјана Мирковић, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине пресуду, предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да га ослободи за кривична дела која су му стављена на терет.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.1211/23 од 13.10.2023. године предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца, преиначи пресуду у погледу одлуке о казни, а жалбу браниоца одбије као неосновану и пресуду у непреиначеном делу потврди.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Татјана Мирковић, поднела је суду одговор на жалбу, са предлогом да Апелациони суд у Београду жалбу јавног тужиоца одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду је одржао у одсуству јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе, испитао побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у жалбама, у смислу одредбе члана

451 став 1 ЗКП, па је имајући у виду жалбене наводе и предлоге, нашао:

Жалба јавног тужиоца је делимично основана, док је жалба браниоца неоснована.

Бранилац у жалби указује да првостепени суд није извео низ предлаганих доказа од стране одбране, тачније да су предложени докази одбијени као и низ других доказних предлога, што све указује на то да је чињенично стање непотпуно утврђено. По налажењу Апелационог суда у Београду ови жалбени наводи нису довели до доношења другачије одлуке у овој кривично-правној ствари, пре свега што је првостепени суд у обавези у смислу одредбе члана 428 тачка 8 ЗКП да образложи из којих разлога није уважио поједине предлоге странака, а што је првостепени суд и учинио, те је на странама 82 и 83 појединачно навео које је све доказне предлоге одбране одбио као сувишне и усмерене на одуговлачење кривичног поступка.

Бранилац у поднетој жалби указује да је првостепена пресуда базирана на јединим доказима и то су искази сведока и оштећеног, који искази су, по ставу одбране, потпуно контрадикторни. Међутим, по налажењу другостепеног суда ови жалбени наводи су оцењени као неосновани, пре свега што је првостепена пресуда, осим на исказима оштећеног и сведока, заснована и на писаним доказима и то репродукованим видео-записима, записнику о претресању стана и других просторија, потврде о привремено одузетим предметима, записнику о препознавању, који сви докази у својом међусобној повезаности иду у прилог закључку првостепеног суда да су се у радњама окривљеног стекла сва битна обележја кривичних дела за која је оглашен кривим.

Бранилац оспоравајући првостепену пресуду указује на то да суд није обавио вештачење окривљеног, те да није утврђена урачунљивост окривљеног и његова способност да схвати последице извршења кривичних дела. Међутим, из списка предмета произлази да се у току поступка није поставило као спорно да ли је окривљени урачунљив, нити је одбрана на припремном рочишту истакла доказни предлог да се у току поступка обави судско-медицинско вештачење окривљеног, већ се такав доказни предлог искључиво односио на оштећеног.

У поднетој жалби се указује и на то да окривљени је давао исказ на језику који не говори сасвим добро, те да није разумео шта му се ставља на терет. По налажењу Апелационог суда у Београду, ови жалбени наводи су оцењени као неосновани, пре свега што је окривљени поучен о својим правима у кривичном поступку, па када се има у виду да је окривљени навео да је писмен, да је завршио основну школу, да је рођен у Републици Србији, где и живи, то су жалбени наводи оцењени као неосновани. Такође, везано за наведену чињеницу, првостепени суд је предлог одбране који је изнет у току поступка -да се омогући окривљеном да употребљава италијански или румунски језик, одбио на главном претресу дана 21.02.2022. године, налазећи да окривљени користи и разуме језик и писмо који су у службеној употреби у суду, а што је и констатовано од стране председника већа.

Оспоравајући правилност првостепене пресуде бранилац указује да у току поступка није утврђено ни то да ли је наведеног новца било у стану оштећеног, колико

и када је тај новац узет, с обзиром да то никоме до краја није познато, па ни самом оштећеном. Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду везано за наведене чињенице су се изјашњавали и сведоци, те је тако сведок ВВ навела да је на цедуљици записивала колико новца ББ има, с обзиром да је ББ вадио сав новац из ташне, стављао на сто, када би он проверио да ли је то све новца који има у ташни, она са стола узимала новац, те након бројања на глас ББ новац вратио у ташну, а она записивала на цедуљицу како би ГГ саопштила тачан износ који се ту налазио и цедуљицу је сачињавала након бројања свог новца. Сведок је навела да је у разговорима са ГГ саопштавала колико је новца пребројала, а тачне износе је запамтила јер је то била ГГ молба. Такође, везано за количину новца који је оштећени имао се изјашњавала и ДД која је у свом исказу навела да јој је ББ говорио о новцу, као и о висини новца који је имао.

С тим у вези, правилно је првостепени суд све наведене доказе довео у везу и извео правилан закључак да је на несумњив начин окривљени предузео радње кривичног дела која су му стављена на терет.

Одбрана у жалби указује и на то да је било места поновном вештачењу оштећеног управо везано за околност да ли је способан да сведочи у овом кривичном поступку, који жалбени предлози и наводи су оцењени као неосновани, с обзиром на то да је у току кривичног поступка вршено вештачење оштећеног, те да су се судски вештачи детаљно изјашњавали о душевном стању оштећеног и о његовој способности да сведочи у кривичном поступку, те су навели да код оштећеног није утврђено постојање симптома и знакова душевне болести, привремене душевне поремећености, заосталог душевног развоја или друге теже душевне поремећености, те да је оштећени актуелно способан да учествује у поступку и буде испитан у својству сведока оштећеног. С тим у вези, неосновано се жалбом браниоца оспорава способност оштећеног да даје исказ у овом кривичном поступку.

По налажењу другостепеног суда, с обзиром на све изведене доказе, првостепени суд правилно није прихватио одбрану окривљеног који је на недоследан начин током поступка негирао да је извршио кривично дело које је предмет оптужбе, при томе мењајући наводе одбране и то у погледу битних околности, чиме је одбрану учинио контрадикторном. Такође одбрана окривљеног је оповргнута изведеним доказима, а првостепени суд је правилно на странама 49 и 50 образложења првостепене пресуде детаљно анализирао дату одбрану и образложио у којим деловима је прихвата а у којим деловима је одбрана окривљеног оповргнута изведеним доказима.

Када се има у виду чињеница да је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге за свој став, које прихвата и другостепени суд, Апелациони суд у Београду је жалбу браниоца окривљеног АА оценио као неосновану.

Испитујући правилност првостепене пресуде у делу одлуке о казни у ком делу је јавни тужилац побија, другостепени суд је мишљења да је жалба делимично основана, те да првостепени суд није у довољној мери ценио околности које су од утицаја за врсту и висину кривичне санкције у смислу одредбе члана 54 Кривичног законика, нити је дао јасне и аргументоване разлоге везано за јединствену казну на коју је

окривљени осуђен. Наиме, јавни тужилац основано у жалби указује да је суд дао недовољан значај безобзирности окривљеног приликом извршења кривичног дела, чињеницу да је приметио да оштећени има одређене здравствене проблеме (да спорије прича, да одаје утисак да му је потребна помоћ), као и да је окривљени исказао упорност у извршењу кривичних дела, с обзиром да је након извршења наведених кривичних дела наставио да долази до зграде и стана оштећеног са истим циљем, које све околности по налажењу Апелационог суда у Београду воде ка закључку да је било места да се преиначи првостепена пресуда и да се окривљеном предходно утврде појединачне казне затвора у дужем трајању, а потом да се осуди на јединствену казну затвора у дужем временском трајању.

Приликом доношења одлуке првостепени суд је правилно од олакшавајућих околности ценио његове личне прилике, чињеницу да је реч о оцу четворо деце, ранији живот односно да није осуђиван, али је недовољан значај дао напред наведеним отежавајућим околностима. По налажењу Апелационог суда у Београду, ценећи околности из члана 54 Кривичног законика и дајући им адекватан значај казна затвора у трајању од три године за кривично дело из члана 204 став 4 у вези са ставом 1 тачка 6 у вези са чланом 61 Кривичног законика и казна затвора у трајању од осам месеци за кривично дело из члана 329 став 1 у вези са чланом 61 Кривичног законика су адекватне како тежини кривичних дела тако и окривљеном као учиниоцу, те се основано може очекивати да ће се са јединственом казном затвора у трајању од три године и шест месеци остварити сврха кажњавања и сврха изрицања кривичних санкција у смислу одредби члана 4 и 42 Кривичног законика, те да ће се утицати на окривљеног али и на друге да убудуће не врше оваква или слична кривична дела.

С тим у вези, неосновано се жалбом браниоца окривљеног оспорава првостепена пресуда у погледу одлуке о кривичној санкцији, тим пре што бранилац не наводи ни једну околност која би била предмет посебне анализе овог суда.

Следствено свему изнетом, а применом одредбе члана 457 и 459 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

Виши саветник
Мирјана Новић,с.р.

Председник већа-судија
Растко Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић